

вижда дърво въ ржцетѣ му, трепере и си завира главата въ тревата. Иска да стане, а нѣма сила. Ударила се е нѣкъде въ ребрата и силна болка ѝ не дава да си въздъхне.

Но пияницата милостъ не знае. Съ помраченъ отъ ракията разумъ, Чичо Геле вдигна дървото и почна да бие животното, кждето свари, кждето може. Би, вика, дърпа.

Намѣри последни сили нещастната Петкана, подигна си главата, поде се на преднитѣ крака, опрѣ се на заднитѣ и се изправи цѣла разтреперана.

И тръгна по пжтя.

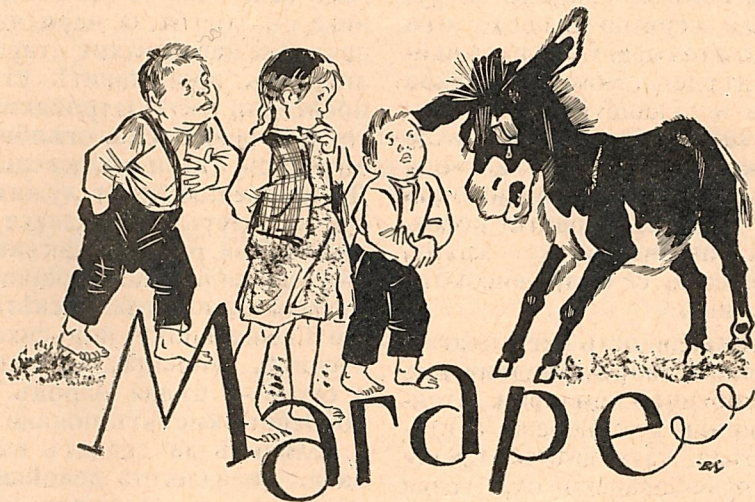
А чичо Геле върти дървото и бие ли, бие.

Срещнаха го селяни. Взеха дървото отъ ржцетѣ на пияния Геле и отърваха кобилката.

— Защо биешъ животното, бе човѣче? И то душа има. Работило ти е толкова години. Зло не ти е сторило. Засрами се! — захока го по-стариятъ.

— Бре, че лошо нѣщо било пиянъ човѣкъ — каза по младиятъ. — Отврати ми се. Да знаешъ отъ днесъ капка ракия въ уста не турямъ!

Елинъ-Пелинъ

Неспирно трудя се безъ ропотъ,
товаритѣ ми нѣматъ край,
а за награда — тежка сопа
по стария ми грѣбъ играй.

Но на кого да се оплача —
знамъ, нѣма правда на свѣта:

теглото си азъ мълкомъ влача
понѣкога и презъ нощта.

Ала — макаръ и дългоухо —
Богъ надари ме съ хубавъ гласъ:
на воля съ него, за разтуха,
да се оплаквамъ и на васъ.

Георги Караивановъ